

fig, medens de, der ikke have haft Evne til at gjøre Noget i det rette Siebt, aldrig ville kunne undgaae Straf. Til § 228 har jeg tilladt mig at foreslaae den lille Forandring, at der blandt de Tyverier, der betragtes som grove, ogsaa skal optages Tyveri af Redskaber paa Marken. Jeg har foreslaaet dette af den Grund, at naar Redskaber i Marken blive stjaaene paa en Tid, hvor man f. Ex. skal saa, kan det være et meget større Tab og volde meget mere Ubehagelighed for de Vedkommende, end om der bliver stjaalet en Ko eller et Faar fra dem. — Mit Forslag til § 233 er fremkommet, fordi jeg ikke synes, at der er Grund til at skærpe Straffen for Skovtyveri. I den Egn, hvor jeg er fra, er Skovtyveri bethdeligt aftaget i de sidste Tider; jeg har selv eiet Skov i over 30 Aar og kan derfor tale derom af Erfaring. Jeg troer ikke, der er nogen Grund til at gjøre den Forandring i, hvad der hidtil har gjældt, at Skovtyveri nu skulde betragtes som andet Tyveri. Vel staaer der i den næste Paragraph, at offentlig Paatale kun finder Sted, naar den Forurettede begjærer det, og de rettænkende Skoveiere ville vel nødig gaae den strengere Vej og paatale Sagen; men der kan være slettænkende, som ikke tage Saadant saa nøie, og denne Bestemmelse kan derfor efter min Mening ikke tilstrækkeligt veie op imod den opstillede strenge Straf. Med disse Ord skal jeg anbefale dette Endringsforslag. — Naar jeg har tilladt mig at stille Forslag til et lille Tillæg til § 235, er dette skeet af den Grund, at det i det praktiske Liv næsten ikke kan undgaaes, at Een og Anden under en øieblikkelig Forlegenhed kommer til at gjøre Brug af en Andens Eiendom eller Gods. Man kan saaledes tænke sig, at den, der er ude at pløje, fjører sine Redskaber islykker, og at han derfor hos Naboen, uden at tænke videre derover, tager et eller andet Stykke Redskab og bruger det; det vil da vistnok ikke være rimeligt, at han i et saadant Tilfælde skulde paadrage sig Ansvar og komme til at lide Straf. Med disse Ord skal jeg anbefale mit Forslag.

Thurah: Jeg har tilladt mig til § 215 i Forbindelse med to andre ærede Medlemmer at stille et Endringsforslag, som gaaer ud paa,

at der til Paragraphens Slutning føies de Ord: „samt paalægges Sagens Omskostninger aldeles stadesløst“. Retsfor nærmelsen er en Retskrænkelse, som man meget ofte træffer paa i det daglige Liv, hvad enten den finder Sted i de større eller i de mindre Grader. Loven har bestemt ikke blot Bøder for denne Retskrænkelse, men endogsaa fastsat Straf af simpelt Fængsel fra 14 Dage indtil 6 Maanedere efter Krænkelsens Bestaendighed; men Loven har tillige paalagt den Private at værne om ikke blot sin egen Ære, men ogsaa om den hele Sikkerhed, som Samsundet i den Retning trænger til. Vi maae nemlig huske paa, at naar der er Tale om Retsfor nærmelser, er det ikke blot den Enkeltes Ære, som derved lider; men der er i hele Samsundet en Trang til, at hvad der kaldes almindelig Omtale, hvad der kaldes Navn og Rygte mellem Mand og Mand, forbliver saa lidet krænket, som det er muligt. Vi maae huske paa, at Rygte og Navn er en gangbar Mønt, der gaaer imellem Folk, og som — hvis den forfaltes — bringer Skade, ikke blot for den Paagjældende, hvis gode Navn og Rygte det nærmest kommer til at gaae ud over, men ogsaa over dem, hvis Omdømme om den Paagjældende det er af Bigtighed er saa klart og sandfærdigt som muligt. Det er i det almene Bets Interesse, at Retsfor nærmelser blive indskrænkede til det mindst mulige Omraade, at de blive saa aftagende, som det vel er muligt. Desværre har vor Samsundsorden hidtil ikke, hvad man skulde have ventet, seet Retsfor nærmelser i bethdeligt Aftagende; endnu høre Processer om Retskrænkelser til, om jeg saa maa sige, Dagens Orden, og det endogsaa af den grovere Slags og det fra Samsundsclasser, om hvilke man ikke skulde troe, at de vilde gjøre sig slydige i den Art Retskrænkelser. Men naar dette er Tilfældet, da bør vistnok en ny Straffelov søge, saavidt det staaer til den, at skærpe de Bestemmelser, som skulle værne om den borgerlige Agtelse og Ære; og det er naturligt, at naar det Offentlige, Staten paalægges den Enkelte at værne ikke blot om sin egen Ære, men om hele Samsundsordenen i denne Retning, bør ogsaa Straffeloven hjemle den Fornærmedes Afgang til, uden selv at behyrdes med ubillige og ofte trykkende